

Arrest

nr. 302 996 van 11 maart 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 6 maart 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 februari 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 december 2023 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De vingerafdrukken van de verzoekende partij werden geregistreerd op 11 juli 2022 in Frankrijk omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

1.3. Op 30 januari 2024 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Franse autoriteiten.

1.4. Op 13 februari 2024 stemmen de Franse autoriteiten in met de terugname van de verzoekende partij, in toepassing van artikel 18 (1) d van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.5. Op 27 februari 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

(...)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1(d) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (verder de Dublin III Verordening).

De heer T.D.W. (...) bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Hij diende op 8 december 2023 een formeel verzoek voor internationale bescherming in. Betrokkene legde bij dit verzoek geen internationaal paspoort voor en verklaarde hierover dat Hij nooit in het bezit, werkt gesteld van een paspoort of identiteitsbewijs..

Een vergelijking van de vingerafdrukken van betrokkene genomen op 8 december 2023, met de krachtens artikel 9 (bij eurodac1)/artikel14 (bij eurodac2) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (verder de Eurodac Verordening) verzamelde vingerafdrukken binnen het kader van Eurodac leidde tot drie treffer. De eerste treffer toont aan dat de betrokkene op 16. September 2015 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Zwitserland. 10. September 2015. De tweede treffer toont aan dat de betrokkene op 18. Juli 2018 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Duitsland. De derde treffer toont aan dat de betrokkene op 11 juli. 2022 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Frankrijk.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 22 januari 2024. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Betrokkene verklaarde dat hij alleen reisde en niet vergezeld was door gezins- of familieleden. Verzoeker verklaarde geen familie in België te hebben en geen familieleden in een andere lidstaat te hebben.

Betrokkene verklaart dat hij de Shengen zone binnen kwam via Italië, Dat hij één nacht ergens sliep en dan verder reisde, dat hij in Zwitserland aankwam in februari 2015, Oké Zwitserland verliet in december 2022 dat hij, dat hij een verzoek indiende in Frankrijk en er één jaar en 9 maanden verbleef, dat hij in 2016 door Duitsland naar Zwitserland werd teruggestuurd, dat hij in Zwitserland documenten kreeg.

Betrokkenen verklaard dat hij Eritrea in maart 2014 verliet, dat hij 3 maanden in Soedan verbleef, dat hij tot februari 2015 in Libië verbleef, dan naar Italië trok, per boot, van Italië naar Zwitserland trok in februari 2015 naar Duitsland in 2018, naar Frankrijk in 2022 en dat hij op 01/12/2023 een verzoek indiende in België.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek voor internationale bescherming in te dienen, hierop antwoordde de betrokkene dat hij hoorde dat België een land is dat mensen erken en dat er vrijheid is. Er werd de betrokkene vervolgens ook gevraagd of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van de Dublin Verordening zouden rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij niet in Zwitserland wil wonen, dat hij er gebruiker was en dat hij Zwitserland verliet omdat hij wou stoppen met drugs gebruiken.

Op 30/01/2024 werd een terugnameverzoekgericht aan de Zwitserse, de Franse en de Duitse instanties. We ontvingen weigeringen van Zwitserland en Duitsland. Het verzoek aan de Franse instanties werd op 13/02/2024 conform artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013 aanvaard.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat door een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat een reëel risico ontstaat op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Franse instanties stemden op 13/02/2024 in met de volgende terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d): een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2): "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een

daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Frankrijk ingediende verzoek voor internationale bescherming het voorwerp was van een afwijzing.

Het verzoek van de betrokkene werd in Frankrijk afgewezen, de betrokkene verklaart dat Frankrijk een Dublin beslissing Zwitserland nam, 'éénzelfde beslissing als Duitsland'. We benadrukken dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatische impliceert dat betrokkene een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat betrokkene na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, dat eventueel de toegang tot opvang werd ontzegd betekent niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren, het is dienstig op te merken dat betrokkene volgens zijn eigen verklaringen een bescherming kreeg in Zwitserland en deze opgaf omdat hij wou stoppen met genruiken en om die redenen een verzoek in een andere lidstaat indiende.

We benadrukken tevens dat het opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaakt van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen, dat eventueel niet alle beroepsmogelijkheden in de verantwoordelijke lidstaat werden uitgeput, omdat betrokkene besloot het land te verlaten zonder het resultaat af te wachten, noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule door België.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst of dat betrokkene na een transfer niet de kans zou krijgen een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Frankrijk partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Franse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Frankrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, louter zijn verklaring dat het systeem in Frankrijk niet goed is, dat hij er geen opvang kreeg, dat hij er afgewezen werd, en er enkele een kaart kreeg om voedsel te kopen, dat hij er slachtoffer werd van willekeurig geweld door jongeren, volstaat niet om dit aan te nemen.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Frankrijk staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

In dezelfde optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de het bekomen van opvangfaciliteiten of medische zorgen dient te richten tot de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties, het is dienstig te vermelden dat het terugschroeven van rechten op opvang na afwijzing van een verzoek niet automatisch een schending van internationale verplichtingen inhoudt. Uit het relaas van

betrokken blijkt niet dat hij de toegang tot een verzoek of tot de beroepsmiddelen tegen een afgewezen verzoek werd ontzegd, hij geeft niet aan dat toegang tot vrijwillige terugkeer werd geweigerd.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Franse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013, middels hun Dublin-akkoord hebben de Franse instanties te kennen gegeven dat ze nog steeds verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Frankrijk. De betrokkene zal na overdracht in Frankrijk een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren.

De betrokkene gaf aan dat hij een verzoek indiende in België omdat hij hoorde dat verzoekers hier erkend worden en dat er hier vrijheid is, en dat hij wou stoppen met gebruiken en daarom Zwitserland verliet, we merken op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het feit dat betrokkene reeds een verzoek indiende en werd afgewezen, noopt niet tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Het EHRM oordeelde verder dat een terugkeer naar een staat, waar de economische situatie van de betrokkene minder zal zijn dan in de overdragende staat op zich geen inbreuk vormt op artikel 3 van het EVRM. We verwijzen hier naar het arrest van het EHRM in de zaak Mohammed Hussein e.a. tegen Nederland en Italië van 02.04.2013 (§ 70: “The Court further reiterates that the mere fact of return to a country where one’s economic position will be worse than in the expelling Contracting State is not sufficient to meet the threshold of ill-treatment proscribed by Article 3 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no. 53080/07, § 14, 27 April 2010 and, *mutatis mutandis*, *N. vs. the United Kingdom* [GC], no. 26565/05, § 42, ECHR 2008)...”).

We wensen te verwijzen naar het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Laurent Delbos, “Asylum Information Database - Country Report : France – 2022 Update”, laatste update may 2023, hierna AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). In het rapport wordt gesteld dat de verzoeken van personen, die in het kader van de “Dublin-verordening” aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken (“Concerning access to the asylum procedure upon return to France under the Dublin Regulation, these applications are treated in the same way as any other asylum applications”, pagina 60).

Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (pagina 60-61). De overdracht van betrokkene zal gebeuren via de luchthaven van Toulouse-Blagnac en hij moet zich aanmelden bij de *préfecture de Haute Garonne*, wat toelaat te besluiten dat de verplaatsing geen onoverkomelijk obstakel vormt.

Dat er gewezen wordt op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat overgedragen verzoekers per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het rapport bevestigt ook dat er sedert 2022 een lichte verbetering is in de opvangcapaciteit van verzoekers van 58% naar 62%, wat wijst op inspanningen die tot resultaat leiden. (pagina 17).

De verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers van internationale bescherming, waaronder de reguliere opvangcentra (CADA), de bijkomende noodopvangstructuren (“*hébergement d’urgence dédié aux demandeurs d’asile*”/HUDA, Praha) en de centra voor opvang en onderzoek van de administratieve situatie (“*centres d’accueil et d’examen de situation administrative*, CAES) kennen heden een totale capaciteit van 105.414 plaatsen eind 2022 tegenover 103.064 plaatsen eind 2021 (Aida Rapport, pagina 103). De auteurs bestempelen de huidige capaciteit in de reguliere CADA-structuur als ontoereikend, maar geven tevens mee dat er geen sprake is van overbevolking (“*Living conditions in regular reception centres for asylum seekers are deemed adequate, and there are no reports of overcrowding in reception centres*”, pagina 108). In het rapport wordt opgemerkt dat vele opvangcentra gericht zijn op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het moeilijk zou maken voor alleenstaande

mannen en vrouwen om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren ("In practice, it remains the case that many reception centres have been organised to receive families or couples, thereby making it difficult for single men or women, to be accommodated", pagina 103).

Hieromtrent wensen we vooreerst op te merken dat het rapport erkent dat de Franse instanties doortastende maatregelen nemen om te vermijden dat verzoekers zonder opvang blijven, maar dat lacunes blijven bestaan ("The implementation of the national reception scheme intends to avoid as much as possible cases where asylum seekers are homeless or have to resort to emergency accommodation in the long run, yet gaps in capacity persist", pagina 103). Gelet op het voorgaande benadrukken we dat derhalve niet kan worden besloten dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en de door het rapport aangehaalde feiten niet kunnen worden beschouwd als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd (pagina 112). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren en die niet specifiek betrekking hebben op verzoekers voor internationale bescherming ("Finally, some of the problems with regard to medical care are not specific to asylum seekers", pagina 113). Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaart tijdens zijn gehoor dat hij een aandoening heeft en in Frankrijk hiervoor met medicatie werd behandeld, dat verderzetting van de medicatie aangewezen is.

De betrokkene legt tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen voor die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat de Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet in geval van een medische problematiek of speciale noden in de vorm van een gezondheidsverklaring waarin de specifieke informatie wordt vastgelegd en die voor de overdracht wordt gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat conform de in artikel 32 vastgelegde procedure.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht noch dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De bevoegde autoriteiten in Frankrijk worden tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Frankrijk, persoonlijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar Frankrijk."

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. In het enige middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1 tot 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3, 8 en 17 van de Dublin III-Verordening, van de artikelen 51/5, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van “het beginsel van behoorlijk bestuur (EU-recht en Belgisch administratief recht), waaronder het recht op een eerlijke administratieve procedure, en in het bijzonder het zorgvuldigheidsplicht”. De verzoekende partij meent dat er eveneens sprake is van een kennelijke appreciatiefout.

Na een theoretische uiteenzetting over de aangehaalde normen en beginselen licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

“2.1. Eerste onderdeel

Schending van de artikelen 3 en 18 van de Dublin-verordening, artikel 51/5, §4 Vw en haar motiveringsplicht (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 Vw), daar verwerende partij een “bevel om het grondgebied te verlaten” aan verzoeker betekent, zonder in de motivering een passende rechtsgrondslag te vermelden, zonder dat de bovenvermelde artikels van de Dublin-verordening dit toestaan, en zonder dat artikel 51/5, § 4 Vw een geldige rechtsgrondslag kan vormen voor het aannemen van een “bevel om het grondgebied te verlaten”.

Verwerende partij heeft niet alle rechtsgronden uiteengezet waarop zij haar beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten heeft gebaseerd. Dit is in strijd met de motiveringsplicht.

Het toepasselijk Europees recht laat niet toe om een “bevel om het grondgebied te verlaten” te nemen, ie een “terugkeerbesluit”, ten aanzien van een asielzoeker, al dan ook gedublineerd.

Bovendien is de bestreden beslissing een zogenaamde bevel om het grondgebied te verlaten maar daarin staat ook dat “betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Franse autoriteiten”.

Dit is tegenstrijdig of ten minste verwarrend en onduidelijk: ofwel gaat het om een bevel om het grondgebied te verlaten, zoals uit de titel van de beslissing blijkt, en dan moet worden geconcludeerd dat het niet op een geldige rechtsgrondslag berust, ofwel gaat het om een beslissing tot terugleiding van verzoeker, maar de motivering is onvoldoende en de titel is onjuist.

Derhalve is het middel gegrond.

2.2. Tweede onderdeel

De afwezigheid van termijn (i.e. een termijn van 0 dagen) voorzien in het bevel om het grondgebied te verlaten werd op onwettige wijze bepaald, en niet (op passende manier) gemotiveerd.

In hoofdorde

De keuze van deze termijn van 0 dag is niet gemotiveerd door verwerende partij in de bestreden beslissing, in tegenspraak met de toepasselijke normen.

Artikel 74/14 Vw die de termijnen van beslissing tot verwijdering regelt, voorziet een “basistermijn” van 30 dagen (§1).

Uit niets blijkt dat artikel 74/14 Vw niet van toepassing zou zijn bij het nemen van een bevel om het (Schengen)grondgebied te verlaten zoals de beslissing waarnaar de thans bestreden beslissing verwijst en op gedwongen manier uitvoert.

In tegendeel, verwerende partij heeft uitdrukkelijk besloten om een weigering van verblijf met grondgebied te verlaten te nemen, en geen “beslissing tot overdracht” zoals bedoeld in artikel 51/5 Vw. Artikel 74/10 Vw voorziet geenszins dat artikel 74/14 Vw niet van toepassing zou zijn in zulk geval. Artikel 74/14 Vw is de enige bepaling die de vaststelling van de termijn regeert.

Als verwerende partij wenst in casu af te wijken van dit wettelijk termijn van 30 dagen moet ze op voldoende wijze motiveren waarom zij een kortere termijn oplegt, wat zij niet heeft gedaan (temeer daar verwerende partij niet motiveert waarom er een risico op onderduiken in hoofde van verzoeker zou bestaan).

Zelfs in toepassing van artikel 51/5, §4, Vw moet verwerende partij de termijn om zich aan te melden bij de Franse autoriteiten motiveren, wat zij ook niet deed.

In een arrest nr. 187 290 dd. 22 mei 2017 heeft Uw Raad een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 10 dagen vernietigd, op grond van een gebrek aan motivering omtrent de termijn van dit bevel: (...)

Bijgevolg moet de bestreden beslissing vernietigd worden.

In ondergeschikte orde

Indien er echter – en in strijd met de redenering van de bestreden beslissing – sprake is van een “overdrachtsbesluit” in de zin van de Dublin-verordening, vereist het regime van de verordening dat informatie over de overdrachtstermijn duidelijk wordt vermeld, evenals de bijstand waarop verzoekers recht hebben. De 24^e overweging benadrukt ook het belang van passende informatie over de overdracht, dat wil zeggen het bevel om het grondgebied binnen de 0 dagen te verlaten, wat totaal onverenigbaar lijkt met het Unierecht.

De Dublin-verordening staat verwerende partij niet toe een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen met een termijn van 0 dagen.

De beslissingen zijn onwettig en moeten worden vernietigd.

2.3. Derde onderdeel

Schending van artikel 51/5 §4 al. 2 Vw en de formele en materiele motiveringsplichten, daar verwerende partij verzoeker naar de grens terugleidt, maar geen beslissing tot terugleiding naar de grens motiveert.

De beslissing tot weigering van verblijf, het bevel om het grondgebied te verlaten, en de beslissing tot vasthouding zijn niet voldoende: de wetgever heeft voorzien dat “Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.” Dit vereist dus het nemen, motiveren, en kennisgeven van een beslissing, wat in casu niet is gebeurd.

Verwerende partij mag verzoeker niet naar de grens terugleiden zonder een beslissing te nemen tot terugleiding naar de grens, met reden omkleden, en ter kennis van verzoeker te brengen.

Uw Raad (RvV 8 februari 2018, nr. [199 329](#)):

« Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat de verweerder heeft beslist om de verzoeker terug te leiden naar de Duitse grens. Deze beslissing tot terugleiding naar de grens houdt concreet in dat de verzoeker de vrije keuze van het land van bestemming wordt ontnomen en dat hij wordt teruggeleid naar de grens die de verweerder heeft bepaald. Het kan in casu niet worden betwist dat de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens wel degelijk een relevante wijziging teweeg brengt in de - door het loutere bevel om het (Belgische) grondgebied te verlaten beheerste - rechtstoestand van de verzoeker. Hij heeft immers niet langer de vrije keuze van de staat waarnaar hij zich begeeft.

Net zoals de thans bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens, zal ook een gebeurlijke toekomstige beslissing tot terugleiding naar de grens waarbij wordt beslist om de verzoeker terug te leiden naar de grens van enige andere staat een voor vernietiging en dus voor schorsing vatbare rechtshandeling uitmaken (cf. RvS 29 maart 2010, nr. 202.434; RvS 24 april 2012, nr. 219.013; RvS 11 december 2012, nr. 221.678; RvS 7 maart 2013, nr. 222.756; RvS 25 april 2013, nr. 223.280).

De Raad is er zich van bewust dat in bepaalde, oudere rechtspraak van de Raad van State werd geoordeeld dat een bevel of beslissing tot terugleiding naar de grens niet vatbaar is voor beroep omdat het slechts een maatregel tot uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten of uitzettingsbesluit uitmaakt (RvS 10 december 1980, nr. 22.730; RvS 27 september 1985, nr. 25.673; RvS 20 februari 1997, nr. 64.672; RvS 8 juli 2005, nr. 147.537). Deze rechtspraak kan echter niet langer worden aangehouden. »

Uw Raad beschrijft zijn rechtspraak als volgt (<https://www.rvv-cce.be/nl/actua/beslissing-tot-terugleiding-naar-grens-een-aanvechtbare-rechtshandeling>):

“Dit arrest maakt een einde aan de rechtsonzekerheid over de vraag of een beslissing tot terugleiding naar de grens dient te worden beschouwd als een loutere uitvoeringsmaatregel van het bevel om het grondgebied te verlaten, die dus niet aanvechtbaar zou zijn, dan wel als een daadwerkelijk voor schorsing en nietigverklaring vatbare rechtshandeling.”

Bij gebreke aan een (op formele en passende wijze gemotiveerde) beslissing tot terugleiding naar de grens, en kennisgeving ervan, dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing(en), en de uitwijzing/overdracht, in strijd zijn met artikel 51/5 §4 Vw.

2.2. Vierde onderdeel

Kennelijke appreciatiefout en schending van artikel 3 EVRM en de artikelen 1 tot 4 van de Handvest, alleen en gepaard met de artikelen 3 en 12 van de Dublin-verordening, artikel 74/13 Vw, de zorgvuldigheids- en motiveringsplichten, door niet alle relevante elementen in te zamelen en te onderzoeken omtrent de risico op behandelingen die in strijd zijn met het verbod aan onmenselijke of vernederende behandeling in Frankrijk.

Vooraleer de bestreden beslissing te nemen had verwerende partij een zorgvuldige analyse moeten voeren van de risico van schending van verzoekers rechten die op absolute wijze verboden zijn onder artikel 3 EVRM en artikelen 1 tot 4 van het EU-Handvest, quod non in casu.

2.2.1. Opvangvoorzieningen voor asielaanvragers (inbegrepen “Dubliners”) in Frankrijk

Algemene informatie bevestigt dat de Franse Staat niet in staat is asielzoekers, en “Dubliners” in het bijzonder, in goede omstandigheden op te vangen.

Uit het laatste beschikbare AIDA-verslag blijkt dat de opvangvoorzieningen voor “Dubliners” niet adequaat zijn:

*“The conditions of support and assistance of Dublin returnees are complicated. The humanitarian emergency reception centre (Permanence d’accueil d’urgence humanitaire, PAUH) run by the Red Cross based next to **Roissy – Charles de Gaulle** airport aims to provide people released from the transit zone, after a court decision, with legal and social support. For many years, without any funding to implement this activity, the centre has received Dublin returnees at their arrival at the airport. The returnees are directed towards the centre by the police or the airport services.*

Upon their arrival at the airport, the Border Police issues a “safe passage (sauf-conduit) which mentions the Prefecture where the asylum seekers have to submit their claim. This Prefecture may be located far from Paris, in Bretagne for example. The returnees have to reach the Prefecture on their own as no organisation or official service meets them. The centre cannot afford their travel within the French territory due to funding shortages.

*When the relevant Prefectures are in the **Paris** surroundings, two situations may occur: (1) On the one hand, some Prefectures do not register the asylum claims of Dublin returnees and channel them to the PADA. As it has already been mentioned in the Registration section, access to these platforms is really complicated and some returnees have to wait several weeks before getting an appointment with the organisations running them.*

(2) On the other hand, some Prefectures do immediately register the asylum claims of returnees and channel them to OFII in order to find them an accommodation place. The PAUH is the only entity receiving and supporting Dublin returnees upon their arrival in France by Charles de Gaulle airport. Considering the systemic difficulties encountered by the orientation platforms in Paris and its surroundings, several Dublin returnees, after registering their claim, are apt to turn to it in order to complete their asylum claim form or to find an accommodation.

*In **Lyon**, the situation is similar upon arrival of returnees at **Saint-Exupéry** airport. The returnees are not received at their arrival and not supported. They are deemed to present themselves at the PADA run by Forum réfugiés – Cosi to be registered before submitting their claim. They encounter the same difficulties in terms of accommodation to the conditions in **Paris**. (...)*

Dublin returnees further face important obstacles in accessing reception centres ; i.e. they face the same difficulties as all asylum seekers in France in securing housing. This is due to the fact that there is approximately a 50% gap of available places, as further explained in” (pg. 60-61).

Als gevolg daarvan loopt verzoekende partij opnieuw het risico zonder huisvesting te komen zitten en gedwongen te worden op straat te slapen (onze nadruk):

“Asylum seekers who fall under the Dublin procedure in France can in theory benefit from emergency accommodation up until the notification of the decision of transfer, while Dublin returnees are treated as regular asylum seekers and therefore benefit from the same reception conditions granted to asylum seekers under the regular or the accelerated procedure. In practice, however, many persons subject to Dublin procedures (applicants or returnees) live on the streets or in squats because of the overall lack of places.” (pg. 104)

Door dit gebrek aan infrastructuur om hen op te vangen zijn asielzoekers gedwongen op straat te slapen, in ware kampen die gekenmerkt worden door rampzalige leefomstandigheden (onze nadruk):

« Despite the increase in reception capacity and creation of new forms of centres, a number of regions continue to face severe difficulties in terms of providing housing to asylum seekers. As stated above, only about 59% of asylum seekers eligible for material reception conditions were accommodated at the end of 2021.

In Paris, there are still several informal camps as of early 2022, despite many dismantlement operations by the authorities. In 2020, 8,691 migrants had been evacuated from camps and accommodated as part of 19 operations carried out by the authorities, including a violent evacuation in November 2020 widely condemned by NGOs, media and politicians. From January to mid-October 2021, 6,377 persons had been evacuated from the Parisians camps. Other dismantlement operations have been reported at the end of 2021, and at the beginning of 2022. A coordination unit to deal with these situations has been set up in January 2021, bringing together the authorities and associations. The implementation of a national reception scheme, allowing better orientation from the Paris region to accommodation in other regions, has enabled the orientation of more than 16,000 migrants in 2021 (see above). However, some NGOs report numerous cases of people who could not be accommodated following these operations or who were placed in detention.

In Calais, regular dismantlement operations have been carried out since 2015, as described in the previous updates of this report. Yet, hundreds of migrants were still living in makeshift camps in Calais area throughout 2021. In 2021, NGOs stated that more than 1,500 migrants were in Calais and its surroundings, compared to 500 according to the authorities. Following a visit to the informal camp in Calais in September 2020, carried out upon the request from 13 NGOs, the French Public Defender of Rights noted sub-standard living conditions. An estimated 1,200-1,500 people, including women with young children and unaccompanied children, were sleeping in the woods, including in bad weather conditions. They experienced harassment by police during evacuations. Sanitary facilities were far from living areas, with only one water point; and measures to contain the spread of COVID-19 were insufficient. The Public Defender of Rights expressed particular concerns about the situation of women and children. The lack of specific facilities for women makes them particularly vulnerable to sexual exploitation and gender-based violence. Children, some only 12-14 years old, were at risk of falling prey to illegal networks. A report published by Human Rights Watch in 2021 stated that people living in camps in Calais and surroundings have still an insufficient access to basic needs, such as access to water point, food supply, health care, and sanitary facilities. Furthermore, in reaction to the sinking of a small boat during the Channel crossing on 24 November 2021, in which 27 persons died, the French Public Defender of Rights reiterated its previous recommendations made in 2015 and 2018. It asked for the halt of systematic dismantlement in Calais, which appears to be done in complete violation of migrant's fundamental rights. It also underlined that every dismantlement should strictly respect procedures, human dignity and research for durable accommodations." (pg. 105).

Deze tekortkomingen op het gebied van opvang en huisvesting hebben geleid tot verschillende rechtszaken en veroordelingen van de Franse staat, zowel op nationaal als op internationaal niveau:

"In recent years, Courts have also condemned the situation in Calais. In July 2017, the Council of State ruled that State deficiencies in Calais exposed migrants to degrading treatment and ordered the State to set up several arrangements for access to drinking water and sanitary facilities. In a report published in December 2018, the Ombudsman denounced a "degradation" of the health and social situation of migrants living in camps in the north of France, with "unprecedented violations of fundamental rights".⁵³⁷ On 21 June 2019, the Council of State ordered the northern prefecture of France to adopt important sanitary measures to support around 700 migrants living near a sport hall in the commune of Grande-Synthe. The application for interim measures had been filed by 9 civil-society organisations and the commune of Grande-Synthe. It demonstrated that both the inhumane living conditions of the migrants and the failure to act of the Government were a violation of the migrant's fundamental rights. Following the decision of the Council of State, the French prefect had 8 days to adopt numerous sanitary measures such as installing water points, showers and toilets, but also to provide information to migrants on their rights in a language they understand. In 2022 and early 2023, actions by the authorities to limit the distribution of water or food have been observed, such as the blocking vehicle access to water and food distribution sites with equipment (rocks, etc.) and the limiting authorised distributions only to organisations funded by the State. However, these late limitations has been considered as illegal by the Administrative court in October 2022." (pg. 106).

En:

"In some other cities (Nantes, Grande Synthe, Lyon, Bordeaux, Metz) migrants often live in the street. Some of them are asylum seekers eligible for accommodation centers but not housed due to the lack of places. The issue of homelessness in France has also been scrutinised by the European Court of Human Rights (ECtHR). On 2 July 2020, the ECtHR published its judgment in N.H. and others v France concerning the living conditions of homeless asylum applicants as a result of the failures of the French authorities.

The case concerns 5 single men of Afghan, Iranian, Georgian and Russian nationality who arrived in France on separate occasions. After submitting their asylum applications, they were unable to receive material and financial support and were therefore forced into homelessness. The applicants slept in tents or in other precarious circumstances and lived without material or financial support, in the form of Temporary Allowance, for a substantial period of time. All of the applicants complained, inter alia, that their living conditions were incompatible with Article 3 ECHR.⁵⁴⁶ However, in the case of *B.G. and others v. France*, the ECtHR unanimously ruled on 10 September 2020 that, inter alia, the living conditions in a French tent camp on a carpark did not violate Article 3 ECHR.” (pg. 107).

Deze tekortkomingen bij de opvang van asielzoekers worden ook bevestigd door een onderzoek van de ngo "Action contre la faim":

« Pour ceux qui n'ont pas de famille ou de proches pour les accueillir, l'arrivée à Paris rime trop souvent avec la rue. 96% des personnes interrogées ont déjà dormi à la rue ou en squat. Le passage à la rue est donc quasi-systématique pour les demandeurs d'asile. En cause, le parc d'hébergement d'urgence est saturé. En outre, l'accès au logement est soumis à un enregistrement préalable de leur demande en préfecture, les personnes n'ont d'autres choix que de dormir dans la rue en attendant que leur demande soit enregistrée ou que des places se libèrent une fois la demande enregistrée. Un nombre important de personnes vivant à la rue ont rapporté des faits de violences allant du vol à l'agression physique. Les vols peuvent survenir lorsque les personnes sont à leurs rendez-vous administratifs et sociaux, partis chercher de la nourriture ou prendre une douche. Au regard du nombre et de la similitude des témoignages recueillis, on peut en conclure qu'il ne s'agit pas d'événements isolés mais que les personnes à la rue font face à une menace structurelle ».

Ook het gebrek aan financiële steun wordt in dit onderzoek benadrukt:

« A la difficulté de se loger s'ajoute la précarité financière de ce public. 79% des primo-arrivants déclarent n'avoir aucune ressource. 50% des demandeurs d'asile ne bénéficient pas de l'allocation qui leur est allouée (ADA) tandis que la plupart d'entre eux (80%) n'a aucune autre source de revenu. Conséquence du manque de ressources : la difficulté à se nourrir. 60% d'entre eux font appel aux dispositifs d'aide alimentaire mis en place par les associations. Le nombre de demandeurs d'asile en situation de faim sévère est réduit de moitié lorsque ceux-ci bénéficient de l'allocation. Pour ceux qui n'en bénéficient pas, 50% des demandeurs dépendent exclusivement de l'aide alimentaire et 33% d'entre eux sont en situation de faim sévère ».

Een groot risico bestaat dat verzoeker niet opgevangen zal worden en geen materiële opvang/hulp zal krijgen in Frankrijk, bij het indienen van een asielaanvraag. Dit wordt door verwerende partij overigens niet weersproken in haar beslissing; integendeel, ze bevestigt dat asielzoekers (inbegrepen de "Dubliners") niet allemaal opgevangen zijn en dat sommigen op straat belanden, zonder huisvesting of zorg (p. 4 van de bestreden beslissing). Echter, volgens verwerende partij, vormt dit geen structurele tekortkomingen.

Verzoeker is het niet eens met dit standpunt. Uit de informatie die uit het AIDA-rapport naar voren komt, suggereert eerder dat er structurele tekortkomingen zijn in het Franse opvangsysteem, wat in strijd is met de meest fundamentele rechten van asielzoekers.

Frankrijk werd trouwens veroordeeld door het EHRM in haar arrest dd. 08.12.2022 M.K. e.a. t. Frankrijk omwille van het falen van de Franse autoriteiten om gerechtelijke beslissingen af te dwingen die de onderdak bieden, in het kader van noodopvang, van families van asielzoekers, die verschillende kwetsbaarheden vertoonden en op straat waren.

Ook hier benadrukt verzoeker dat hij in Frankrijk op straat is beland (ook dit feit wordt door verwerende partij niet betwist in haar beslissing). Hij wil niet dat dit nog een keer gebeurt.

Evenmin kan worden aanvaard dat België het risico op zich neemt dat een dergelijke situatie zich opnieuw voordoet voor de verzoeker, aangezien er een risico bestaat op schending van de artikelen 3 EVRM, 1 tot 4 van de EU-Handvest.

Zeker niet gezien het feit dat verzoeker aan medische problemen lijdt en een probleem heeft met het nemen van drugs, wat een opvolging vereist (infra).

Verwerende partij komt na lezing van hetzelfde AIDA-rapport tot een ander besluit. Volgens haar zou er geen sprake zijn van systematische tekortkomingen. Ze verwijst voornamelijk naar de geleverde inspanningen door Frankrijk. Echter, het zijn niet de inspanningen die wijzen op fouten in het systeem van artikel 3 (2) Dublin-verordening, maar wel de resultaten. En de resultaten vertonen nog steeds ernstige tekortkomingen en lacunes.

Zoals hieronder uiteengezet lijdt verzoeker aan serieuze medische problemen, en is hij kwetsbaar. Het opleggen van een dergelijke reis aan verzoeker, in een dergelijke staat, is zeker veel te zwaar voor zijn toestand en in strijd met de menselijke waardigheid en de bovenvernoemde artikels.

2.2.2. Toegang tot de gezondheidszorg

In het laatste AIDA-rapport wordt ook gewezen op de moeilijkheden die asielzoekers ondervinden bij de toegang tot gezondheidszorg in Frankrijk:

“Asylum seekers under the regular procedure, like any other third-country nationals below a certain income level, have access to healthcare thanks to the universal healthcare insurance (PUMA) system. Since January 2020, the 3-month residence requirement that applies to other third-country nationals and which used to apply only to asylum seekers under the Dublin procedure is now applicable to all asylum seekers without exception. After this 3-month period, asylum seekers benefit from the PUMA. The request to benefit from the PUMA is made to the social security services (CPAM) of the place of residence or domiciliation. The asylum seeker must submit documentary evidence of the regularity of this or her stay in France, marital status and the level of his or her resources. As a result, asylum seekers cannot see a doctor for free, except in hospitals in case of emergency, which means a postponement of treatment. Other negative consequences since the introduction of the new 3-month residence requirement include the fact that the compulsory examination at the entrance to the accommodation centers cannot be set up, psychological care is not accessible and vulnerability assessments are rendered more complicated. » (pg. 112; eigen onderstreping).

Er is dus een wachttijd van drie maanden alvorens verzoeker toegang zal hebben tot de gezondheidszorg in Frankrijk.

Verzoeker kan, gezien zijn gezondheidstoestand (hij lijdt aan hepatitis B) geen tijd meer verspillen. Een wachttijd alvorens medische behandeling te kunnen genieten, is niet verenigbaar met een waardige opvang van asielzoekers. In België bestaat er geen wachttijd voor toegang tot gezondheidszorg, aangezien Fedasil de medische zorg onmiddellijk vergoedt. Een overdracht is daarom niet wenselijk.

Verzoeker kan het zich niet veroorloven om drie maanden te wachten om zorg te krijgen en om medisch behandeld te worden voor zowel zijn hepatitis B, als zijn begeleiding voor het gebruik van drugs.

Zoals blijkt uit zijn verklaringen (vraag 39 Dublin-verhoor), heeft verzoeker medicatie ontvangen in Frankrijk. In tegenstelling tot wat verwerende partij meent, betekent dit niet dat hij probleemloos opnieuw toegang tot medicatie zal hebben. Hij zal, net zoals anderen, opnieuw de wachttijd moeten doorlopen.

Verzoeker heeft verklaard een medisch probleem te hebben, hij gaf namelijk toe drugs te hebben gebruikt in Zwitserland. Ook al is hij momenteel stabiel, het uitwijzen naar Frankrijk, waar hij op straat zal belanden, maakt de kans aanzienlijk groter dat hij opnieuw in aanraking zal komen met verboden middelen.

Verwerende partij, die de gezondheidstoestand van verzoeker duidelijk minimaliseert, heeft de ernst van de situatie dus niet ingeschat. De betrokkene snel toegang tot medische opvolging krijgen, die is beschikbaar in België, en niet in Frankrijk.

Gelet op het voorgaande blijkt dat verzoekende partij bij terugkeer naar Frankrijk het risico loopt onmenselijk en vernederend te worden behandeld, hetgeen een schending van de artikelen 3 EVRM en 1 tot en met 4 van het EU-Handvest oplevert. Zij is er namelijk niet zeker van dat zij een plaats in een opvangcentrum krijgt, dat zij onder fatsoenlijke omstandigheden wordt opgevangen en dat zij de nodige medische zorgen krijgt.”

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen,

zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet en artikel 18.1 (d) van de Dublin III-Verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij dat aan Frankrijk toekomt nu uit het vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand aan haar verzoek in België verzoeken om internationale bescherming indiende in Frankrijk, Duitsland en Zwitserland, de Franse instanties instemden met de terugname van de verzoekende partij en niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht aan Frankrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij op uitvoerige wijze wordt ingegaan op de door de verzoekende partij tijdens haar Dublinverhoor aangevoerde elementen en op de algemene situatie in Frankrijk inzake toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielprocedure.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.2.3. De verzoekende partij voert in het eerste onderdeel van het middel een schending aan van artikel 3 en 18 van de Dublin III-Verordening, artikel 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht daar de verwerende partij een 'bevel om het grondgebied te verlaten' betekent, zonder een passende rechtsgrond te vermelden, zonder dat de Dublin III-Verordening dit toestaat en zonder dat artikel 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet een geldige rechtsgrond kan vormen, dat de verwerende partij aldus niet alle rechtsgronden heeft uiteengezet waarop de bestreden beslissing berust, dat het Europees recht niet toelaat ten aanzien van een Dubliner een bevel om het grondgebied te verlaten, wat een terugkeerbesluit is, te nemen, dat het tegenstrijdig, minstens verwarrend en onduidelijk is dat de bestreden beslissing gewag maakt van een bevel om het grondgebied te verlaten maar ook stelt dat zij zal teruggeleid worden naar de bevoegde autoriteiten, dat het ofwel gaat om een bevel, zoals uit de titel van de beslissing blijkt, en dan moet geconcludeerd worden dat dit niet op een geldige rechtsgrondslag rust, of het gaat om een beslissing tot terugleiding, maar de motivering onvoldoende is en de titel onjuist.

Artikel 26 (1) van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

"1. Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname of de terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), stelt de verzoekende lidstaat de betrokkene in kennis van het besluit om hem over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat en, indien van toepassing, van het besluit om zijn verzoek om internationale bescherming niet te behandelen. (...)".

Het is duidelijk dat de bestreden akte een overdrachtsbesluit naar Frankrijk vormt in de zin van artikel 26 (1) van de Dublin III-Verordening. Bepalingen van Europese Verordeningen behoeven geen nadere omzetting in Belgisch recht.

De verzoekende partij is blijkens het verzoekschrift op de hoogte dat het gaat om een toepassing van de Dublin III-Verordening waarbij zij uitgebreid betoogt waarom zij van oordeel is dat zij niet naar Frankrijk kan overgedragen worden.

De verzoekende partij heeft zich derhalve met kennis van zaken kunnen verdedigen tegen de bestreden beslissing wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht.

Zoals gezegd behoeven bepalingen van Europese Verordeningen geen nadere omzetting in Belgisch recht, maar het is niet verboden om in Belgisch recht bepalingen over overdrachtsbesluiten te voorzien.

Artikel 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde vasthouding. Wanneer de overdracht niet binnen de termijn van zes weken plaatsvindt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen de in het eerste lid bedoelde beslissing opschortende werking heeft.”

De Raad ziet niet in waarom artikel 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet, naast de ettelijke verwijzingen naar de Dublin III-Verordening, geen passende rechtsgrondslag zou zijn voor de bestreden beslissing of waarom de term “bevel om het grondgebied te verlaten” de verzoekende partij in verwarring zou brengen of zou doen twijfelen of het wel een overdrachtsbesluit betreft. Haar betoog ter ondersteuning van het vierde oordeel geeft er op het eerste zicht alleszins blijk van dat de verzoekende partij ondanks een deel van het opschrift van de bestreden beslissing, zeer goed beseft dat het een dergelijk besluit betreft.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is gezien de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, maar erin ook wordt gesteld dat de verzoekende partij “zal teruggeleid worden naar de bevoegde Franse autoriteiten”, verduidelijkt de verzoekende partij geenszins waarom dit tegenstrijdig zou zijn.

Betreffende de vermelding “bevel om het grondgebied te verlaten” wijst de Raad er ter verduidelijking en volledigheid nog op dat *in casu* geen klassiek “bevel om het grondgebied te verlaten” voorligt. Ondanks een deel van de titel van de bestreden beslissing, ligt thans onmiskenbaar een overdrachtsbesluit voor, gestoeld op de Dublin III-Verordening en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet met het oog op een overdracht naar Frankrijk. Er ligt geen terugkeerbesluit voor gestoeld op de Terugkeerrichtlijn. Er ligt immers geen bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, voor dat moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Een bevel om het grondgebied te verlaten is een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn. Een “terugkeerbesluit” is volgens artikel 3.4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Volgens artikel 3.3 van de Terugkeerrichtlijn is “terugkeer” het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, 5 *iuncto* artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet. Thans wordt evenwel niet verwacht van de verzoekende partij dat zij terugkeert naar haar land van herkomst of een ander derde land. Overdrachten naar lidstaten die vallen onder het toepassingsgebied van de Dublin III-Verordening zijn uitgesloten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn (RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977). Aangezien de verwerende partij heeft gemotiveerd dat de verzoekende partij slechts het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle moeten toepassen moet verlaten “*tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven*” en zij heeft vastgesteld dat de verzoekende partij teruggeleid zal worden naar Frankrijk, heeft de verwerende partij zelf de draagwijdte van de bestreden beslissing duidelijk beperkt. De bestreden beslissing laat de verwerende partij slechts toe de verzoekende partij over te brengen naar Frankrijk.

De verzoekende partij maakt een schending van de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen in het eerste onderdeel van het middel op het eerste zicht niet aannemelijk.

2.2.4. Voorts laat de verzoekende partij in het tweede middelonderdeel gelden dat de afwezigheid van termijn op onwettige wijze werd bepaald en niet op passende manier gemotiveerd, dat de keuze van de afwezigheid van termijn niet gemotiveerd is en in tegenspraak is met de toepasselijke normen, dat artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet voorziet in een basistermijn van 30 dagen, dat uit niets blijkt dat voormelde bepaling niet van toepassing zou zijn bij het nemen van een bevel om het (Schengen)grondgebied te verlaten zoals de beslissing waarnaar de bestreden beslissing verwijst en op gedwongen wijze uitvoert, dat in tegendeel de verwerende partij het uitdrukkelijk heeft over een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, en geen beslissing tot overdracht, zoals bedoeld in artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, dat artikel 74/10 geenszins voorziet dat artikel 74/14 niet van toepassing zou zijn in zulk geval, dat artikel 74/14 de enige bepaling is die de vaststelling van de termijn regelt. Zij meent dat indien de verwerende partij *in casu* wenst af te wijken van de wettelijke termijn van 30 dagen ze op voldoende wijze moet motiveren waarom zij een kortere termijn oplegt, wat zij niet heeft gedaan, te meer daar zij niet motiveert waarom er een risico op onderduiken bestaat, dat zelfs in toepassing van artikel 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet de verwerende partij de termijn moet vermelden om zich aan te melden bij de Franse autoriteiten, wat zij ook niet deed. De verzoekende partij verwijst naar en citeert uit arrest nr. 187 290 van 22 mei 2017 van de Raad. Zij vervolgt dat indien er sprake zou zijn van een overdrachtsbesluit, het regime van de Verordening vereist dat informatie over de overdrachtstermijn duidelijk wordt vermeld, evenals de bijstand waarop verzoekers recht hebben, dat de 24ste overweging het belang benadrukt van passende informatie over de overdracht, dat dit wil zeggen dat het bevel om het grondgebied te verlaten totaal onverenigbaar lijkt met het Unierecht, dat de Dublin III-Verordening niet toestaat een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen met een termijn van 0 dagen.

De Raad stipt aan dat de verzoekende partij op dit punt geenszins kan worden bijgetreden. De 'basistermijn' van 30 dagen die op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt gekoppeld aan een bevel om het grondgebied te verlaten, gaat uiteindelijk terug op Europese regelgeving die *in casu* niet van toepassing is. Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet vormt immers de omzetting van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijn heeft betrekking op verwijderingsmaatregelen ten aanzien van derdelanders die illegaal op het grondgebied verblijven en niet op verzoekers om internationale bescherming. Ook het door de verzoekende partij in haar middel aangehaalde arrest (RvV 22 mei 2017, nr. 187 290) heeft dus betrekking op een terugkeerbesluit zoals bedoeld in voormelde richtlijn (bijlage 13). Onderhavige vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging heeft evenwel een Dublinoverdracht in de zin van de Dublin III-Verordening (bijlage 26^{quater}) tot voorwerp. De toepasselijkheid van Dublin III-Verordening is niet verenigbaar met de toepassing van Terugkeerrichtlijn aangezien de regelgeving onderscheiden procedures en waarborgen voorziet (cf. RvV 8 maart 2018, nr. 200 933 VK).

De verzoekende partij kan dus niet dienstig verwijzen naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en de daarin voorzien bepalingen betreffende de afwezigheid van termijn, aangezien dit enkel voorbehouden is voor situaties die vallen onder het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn, en zij aldus niet onder het toepassingsgebied van deze richtlijn valt.

Artikel 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet, die een omzetting vormt van de Dublin III-Verordening, bepaalt:

“Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde vasthouding. Wanneer de overdracht niet binnen de termijn van zes weken plaatsvindt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen de in het eerste lid bedoelde beslissing opschortende werking heeft.”

De Raad merkt op dat artikel 51/5, §4 van de vreemdelingenwet de verwerende partij aldus twee mogelijkheden biedt wanneer zij vaststelt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een vreemdeling in het Rijk werd ingediend en dat deze vreemdeling derhalve dient te worden overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Zij kan ervoor opteren de betrokken vreemdeling de mogelijkheid te bieden om, binnen een bepaalde termijn, vrijwillig terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat en zij kan ervoor kiezen om geen dergelijke termijn toe te staan en de betrokken vreemdeling zelf over te brengen naar de verantwoordelijke lidstaat. In voorliggende zaak heeft de verwerende partij ervoor geopteerd om de verzoekende partij geen termijn toe te staan om vrijwillig gevolg te geven aan de bestreden beslissing en besloten om deze beslissing gedwongen uit te voeren. Door dit te doen schendt de verwerende partij op het eerste zicht artikel 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet niet.

Uit voormelde bepaling blijkt dat de verwerende partij de verzoekende partij zonder verwijl naar de grens kan doen terugleiden, indien zij dit voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij toepassing gemaakt heeft van deze bepaling en dienaangaande heeft gemotiveerd *“Betrokkene zal teruggeleid worden naar Frankrijk”*. Hieruit blijkt dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 51/5, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zodat de bepaling *“en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden”* uit artikel 51/5, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet geen toepassing vindt en de verzoekende partij niet kan gevolgd worden waar zij stelt dat in toepassing van artikel 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet de verwerende partij de termijn om zich aan te melden bij de Franse autoriteiten moet motiveren.

Gelet op wat voorafgaat en daar toepassing wordt gemaakt van de mogelijkheid om geen termijn toe te staan om vrijwillig gevolg te geven aan de bestreden beslissing en gelet op het feit dat overweging 24 van de Dublin III-Verordening stelt *“Overeenkomstig Verordening (EG) nr. 1560/2003 van de Commissie (1), kan een overdracht aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming plaatsvinden op basis van vrijwilligheid, in de vorm van een gecontroleerd vertrek of onder geleide. De lidstaten dienen vrijwillige overdracht te bevorderen door passende informatie aan de verzoekers te verstrekken, en erop toe te zien dat overdrachten in de vorm van gecontroleerd vertrek of onder geleide op humane wijze gebeuren, met volledige eerbiediging van de grondrechten en de menselijke waardigheid, en geheel in het belang van het kind, en met de grootst mogelijke consideratie voor de ontwikkelingen in de desbetreffende jurisprudentie, in het bijzonder wat de overdracht op humanitaire gronden betreft.”*, kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd in haar betoog het regime van de Verordening vereist dat informatie over de overdrachtstermijn duidelijk wordt vermeld, evenals de bijstand waarop verzoekers recht hebben, dat de 24ste overweging het belang benadrukt van passende informatie over de overdracht, dat dit wil zeggen dat het bevel om het grondgebied te verlaten totaal onverenigbaar lijkt met het Unierecht, dat de Dublin III-Verordening niet toestaat dat een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen met een termijn van 0 dagen.

Voorts dient ook nog vastgesteld te worden dat artikel 51/5, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet enkel bepaalt dat *“Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, (...) hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens (kan) doen terugleiden”*, en er van een risico op onderduiken pas sprake is in de derde lid van voormelde bepaling, dat enkel betrekking heeft op de mogelijkheid tot het vasthouden, kan de verzoekende partij ook niet overtuigen dat de verwerende partij in de *in casu* bestreden beslissing verder gehouden was te motiveren over een risico op onderduiken.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 27 februari 2024 een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats heeft getroffen – waarvan de verzoekende partij eveneens kennis heeft gekregen – waarin omstandig, met verwijzing naar artikel 51/5, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, wordt uiteengezet waarom hij het nodig acht om de verzoekende partij zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden om de effectieve overdracht te waarborgen.

2.2.5. In een derde middelonderdeel betoogt de verzoekende partij dat er een schending is van artikel 51/5, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet en de formele en materiële motiveringsplicht, daar de verwerende partij haar naar de grens terugleidt, maar geen beslissing tot terugleiding naar de grens motiveert, dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot vasthouding niet voldoende zijn, dat de bepaling van artikel 51/5, §4, tweede lid het nemen, motiveren en kennisgeven van een beslissing vereist, wat *in casu* niet is gebeurd. De verzoekende partij verwijst naar en citeert uit arrest nr. 199 329 van 8 februari 2018 waaruit blijkt dat een beslissing tot

terugleiding naar de grens een aanvechtbare rechtshandeling is en betoogt dat er een gebrek is aan een gemotiveerde beslissing tot terugleiding naar de grens en kennisgeving ervan.

De Raad herhaalt dat uit artikel 51/5, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat de verwerende partij de verzoekende partij zonder verwijl naar de grens kan doen terugleiden, indien zij dit voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij toepassing gemaakt heeft van deze bepaling en dienaangaande heeft gemotiveerd *“Betrokkene zal teruggeleid worden naar Frankrijk”*.

Voorts verduidelijkt de verzoekende partij niet concreet waarover de verwerende partij nog verder had moeten motiveren in de bestreden beslissing. Bovendien, het weze herhaald, heeft dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 27 februari 2024 een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats getroffen waarin omstandig, met verwijzing naar artikel 51/5, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, wordt uiteengezet waarom hij het nodig acht om de verzoekende partij zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden om de effectieve overdracht te waarborgen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij eveneens kennis heeft gekregen van deze beslissing. Zij toont dan ook geenszins aan dat zij niet op de hoogte was van deze motieven. Door louter te poneren dat de bestreden beslissing en de beslissing tot vasthouding niet voldoende zijn, toont zij dit op het eerste zicht niet aan.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat op grond van artikel 51/5, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet door de verwerende partij een beslissing werd genomen om de verzoekende partij onverwijld naar de grens te doen terugleiden, dat dit gemotiveerd werd en dat de verzoekende partij kennis heeft gekregen van deze beslissing en de motieven hiervan.

De vaststelling dat een beslissing tot terugleiding naar de grens niet kan beschouwd worden als een loutere uitvoeringsmaatregel van het bevel en een aanvechtbare rechtshandeling betreft, doet aan voormelde overwegingen geen afbreuk.

De verzoekende partij toont met haar betoog in het derde middelonderdeel op het eerste zicht dan ook geen schending van artikel 51/5, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet en de formele en materiële motiveringsplicht aan.

2.2.6. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Een schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet blijkt evenmin.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden overdrachtsbesluit kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Het middel dient derhalve verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.2.8. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.2.9. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Te dezen steunt de bestreden beslissing, zoals blijkt uit wat voorafgaat, op de Dublin III-Verordening en niet op de Terugkeerrichtlijn. Bijgevolg kan de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

2.2.10. In een vierde onderdeel meent de verzoekende partij dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout alsook van een schending van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 3 en 12 van de Dublin III-Verordening, van de artikelen 1 tot 4 van het Handvest en van de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht, door niet alle relevante elementen in te zamelen en te onderzoeken omtrent het risico op behandelingen strijdig met het verbod op onmenselijke of vernederende behandeling in Frankrijk, dat vooraleer de bestreden beslissing te nemen de verwerende partij een zorgvuldige analyse had moeten voeren van het risico van een schending van haar rechten, wat zij niet gedaan heeft. Zij vervolgt met een betoog over de opvangvoorzieningen voor asielaanvragers, inbegrepen Dubliners, in Frankrijk en over de toegang tot de gezondheidszorg in Frankrijk.

2.2.11. Het door de verzoekende partij geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende: *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, p. 218).

Het EHRM is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, p 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, M.,slim/Turkije, p 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land en de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat de verzoekende partij zal worden overgedragen aan Frankrijk, nu zij in dit land een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en gezien de Franse autoriteiten zich akkoord hebben verklaard met de terugname op grond van artikel 18 (1) d van de Dublin III-Verordening. Frankrijk is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus, zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij door de Franse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel ook in herinnering

gebracht (zie HvJ, 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland, §§83-85).

Dit neemt echter niet weg dat er tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden in Frankrijk kunnen zijn die oplopen tot een door artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – verboden behandeling. Dit is echter enkel aan de orde wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, hetgeen afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland, nr. C-163/17, §§91-92).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-Verordening, houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C578/16 PPU).

Uit de relevante rechtspraak van de hogere rechtscolleges blijkt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt om *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat, waar haar verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

De vraag die zich *in casu* stelt, betreft de vraag of de algemene situatie in Frankrijk voor Dublin-terugkeerders, evenals de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij, van die aard zijn dat een terugkeer naar dit land in het kader van de Dublin III-Verordening niet compatibel is met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest en of de verwerende partij dienaangaande een grondig en zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat een omstandig onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, waarbij de verwerende partij tot de vaststelling komt dat bij overdracht van de verzoekende partij aan Frankrijk deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen noch op individuele gronden.

2.2.12. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat in het laatste AIDA-rapport wordt gewezen op moeilijkheden die asielzoekers ondervinden bij de toegang tot gezondheidszorg in Frankrijk. Zij wijst erop dat er aldus een wachttijd is van drie maanden alvorens zij toegang zal hebben tot de gezondheidszorg aldaar, dat zij, gezien haar gezondheidstoestand daar zij lijdt aan hepatitis B, geen tijd meer te verspillen heeft, dat een wachttijd alvorens een medische behandeling te kunnen genieten, niet verenigbaar is met een waardige opvang, dat er in België geen dergelijke wachttijd bestaat, aangezien Fedasil de medische zorg onmiddellijk vergoedt, dat een overdracht daarom niet wenselijk is, dat zij het zich niet kan veroorloven om drie maanden te wachten om zorg te krijgen en om medisch behandeld te worden voor zowel haar hepatitis B als de begeleiding voor het drugsgebruik. Zij wijst erop dat uit haar verklaringen blijkt dat zij medicatie ontvangen heeft in Frankrijk, dat dit niet betekent dat zij probleemloos opnieuw toegang tot medicatie zal hebben, dat zij opnieuw de wachttijd zal moeten doorlopen. Zij vervolgt dat zij verklaard heeft een medisch probleem te hebben, dat zij toe gaf drugs te hebben gebruikt in Zwitserland, dat zij momenteel stabiel is en het uitwijzen naar Frankrijk waar zij op straat zal belanden, de kans aanzienlijk groter maakt dat zij opnieuw in aanraking zal komen met verboden middelen. Zij meent dat de verwerende partij de gezondheidstoestand minimaliseert en de ernst van de situatie niet heeft ingeschat, dat zij snel toegang moet krijgen tot medische opvolging, die in België beschikbaar is en in Frankrijk niet. Zij stelt ook nog dat zij niet zeker is dat zij een plaats in het opvangcentrum krijgt en dat zij onder fatsoenlijke omstandigheden wordt opgevangen en de nodige medische verzorging krijgt.

In de bestreden beslissing wordt betreffende de gezondheidstoestand van de verzoekende partij en de toegang tot de gezondheidszorg in Frankrijk gemotiveerd wat volgt:

“Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd (pagina 112). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren en die niet specifiek betrekking hebben op verzoekers voor internationale bescherming (“Finally, some of the problems with regard to medical care are not specific to asylum seekers”, pagina 113). Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaart tijdens zijn gehoor dat hij een aandoening heeft en in Frankrijk hiervoor met medicatie werd behandeld, dat verderzetting van de medicatie aangewezen is.

De betrokkene legt tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen voor die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat de Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet in geval van een medische problematiek of speciale noden in de vorm van een gezondheidsverklaring waarin de specifieke informatie wordt vastgelegd en die voor de overdracht wordt gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat conform de in artikel 32 vastgelegde procedure.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht noch dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.”

De verzoekende partij betwist niet dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing “in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen” heeft overgemaakt aan de verwerende partij. Betreffende de verklaring dat zij hepatitis B heeft wordt door de verwerende partij gemotiveerd dat de verzoekende partij verklaarde dat zij een aandoening heeft en in Frankrijk hiervoor met medicatie werd behandeld, dat verderzetting van de medicatie aangewezen is en dat “niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht noch dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.” De verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat de verwerende partij de gezondheidstoestand minimaliseert en de ernst van de situatie niet heeft ingeschat.

De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partij tijdens het gehoor gewag gemaakt heeft van drugsgebruik in Zwitserland, doch geenszins dat zij aan dit (voormalig) gebruik gerelateerde gezondheidsproblemen heeft, nog minder dat zij omwille hiervan nood heeft aan medische behandeling of opvolging. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid hierover niet gemotiveerd te hebben of hiermee geen rekening te hebben gehouden. Ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich tot loutere beweringen en toont zij geenszins aan dat zij (medische) behandeling of begeleiding krijgt of nodig heeft in het kader van een drugsproblematiek.

Waar de verzoekende partij meent dat zij in Frankrijk op straat zal belanden en dit de kans aanzienlijk groter maakt dat zij opnieuw in aanraking zal komen met verboden middelen, beperkt zij zich tot een loutere hypothetische bewering. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat verzoekers om internationale bescherming geen toegang kunnen krijgen tot de gezondheidszorg. Dringende medische zorgen blijken er te zijn gegarandeerd. Er blijkt bovendien niet dat het gegeven dat asielzoekers voor de aansluiting bij het systeem van de gezondheidszorg in Frankrijk soms enige tijd geduld moet hebben of enkele praktische problemen moeten overwinnen in het geval van de verzoekende partij problematisch zou zijn, minstens toont zij dit met haar betoog niet aan, te meer nu niet blijkt dat de verzoekende partij actueel kampt met een drugsproblematiek en/of hiervoor zorgen behoeft.

Betreffende de medicatie die zij nodig heeft omwille van de hepatitis B, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij zelf aangeeft dat zij de nodige medicatie hiervoor reeds bekomen heeft in Frankrijk, en dat zij niet aantoonst dat het voor haar niet mogelijk zou zijn om de benodigde medicatie tijdens de wachttermijn van drie maanden – die blijkens het AIDA-rapport betrekking heeft op de toegang tot de ziekteverzekering – tegen betaling te bekomen. In de door de verzoekende partij aangehaalde passages uit het AIDA-rapport leest de Raad geenszins dat verzoekers om internationale bescherming geen toegang kunnen krijgen tot de gezondheidszorg. Dringende medische zorgen blijken er te zijn gegarandeerd. Er blijkt bovendien niet dat het gegeven dat asielzoekers voor de aansluiting bij het systeem van de gezondheidszorg in Frankrijk soms enige tijd geduld moet hebben of enkele praktische problemen moeten overwinnen in het geval van de verzoekende partij problematisch zou zijn, minstens toont zij dit met haar betoog niet aan. Zo legt zij ook geen stavingstukken voor betreffende de medicatie die zij nodig zou hebben. Zij toont niet aan dat zij in België medicatie krijgt noch dat zij het zich niet kan veroorloven om drie maanden te wachten om zorg te krijgen en om medisch behandeld te worden voor haar hepatitis B.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij snel toegang moet krijgen tot de medische opvolging die in die in België beschikbaar is en in Frankrijk niet, beperkt zij zich tot loutere beweringen. Zij toont geenszins aan dat de voor haar benodigde opvolging en medicatie niet beschikbaar zijn in Frankrijk en evenmin toont zij aan dat zij heden in België voor een bepaalde medische problematiek opgevolgd wordt of medicatie ontvangt.

Waar zij stelt dat het niet zeker is dat zij een plaats in het opvangcentrum krijgt en dat zij onder fatsoenlijke omstandigheden wordt opgevangen, wijst de Raad naar wat verder wordt gesteld betreffende de opvangvoorzieningen.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat zij lijdt aan serieuze medische problemen en zij zeer kwetsbaar is, maakt zij dit geenszins concreet aannemelijk. Zij toont met haar betoog niet aan dat het reizen naar Frankrijk in haar huidige gezondheidstoestand te zwaar voor haar zou zijn en in strijd met de menselijke waardigheid. Evenmin onderbouwt zij een dergelijke stelling met bewijskrachtige stukken.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aantoonst.

2.2.13. De verzoekende partij brengt met haar betoog dan ook geen zwaarwegende gronden aan die aannemelijk maken dat zij bij de overdracht aan Frankrijk om redenen van haar persoonlijk geval zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Er dient te worden besloten dat de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt bij een overdracht aan Frankrijk vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen. De verzoekende partij levert *prima facie* geen begin van bewijs van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij overdracht naar Frankrijk, omwille van omstandigheden eigen aan haar geval en die zijn te onderscheiden van de algemene behandeling van asielzoekers of

Dublinte rugkeerders in Frankrijk, het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

De verzoekende partij toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op haar individuele situatie foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn of een schending uitmaken artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan.

2.2.14. Derhalve wordt nagegaan of de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Te dezen komt het betoog van de verzoekende partij erop neer dat asielzoekers in Frankrijk onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers.

De Raad gaat aldus na of de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Franse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.

2.2.15. Betreffende het betoog van de verzoekende partij dat de algemene informatie bevestigt dat de Franse staat niet in staat is asielzoekers, en 'Dubliners' in het bijzonder, in goede omstandigheden op te vangen, dat uit het laatste AIDA-rapport blijkt dat de opvangvoorzieningen voor Dubliners niet adequaat zijn, dat zij het risico loopt opnieuw zonder huisvesting te komen zitten en gedwongen te worden op straat te leven, dat door dit gebrek aan infrastructuur om hen op te vangen, asielzoekers gedwongen zijn om op straat te slapen, in ware kampen die gekenmerkt worden door rampzalige leefomstandigheden, dat deze tekortkomingen op het gebied van opvang en huisvesting hebben geleid tot verschillende rechtszaken en veroordelingen van de Franse staat, zowel op nationaal als internationaal niveau, dat deze tekortkomingen bij de opvang van asielzoekers wordt bevestigd door een onderzoek van een ngo, dat ook het gebrek aan financiële steun in dit onderzoek wordt benadrukt, dat er een groot risico bestaat dat zij niet opgevangen zal worden en geen materiële opvang/hulp zal krijgen in Frankrijk bij het indienen van een asielaanvraag, dat de verwerende partij bevestigt dat asielzoekers niet allemaal opgevangen zijn en dat sommigen op straat belanden zonder huisvesting of zorg en dat zij zelf op straat is beland in Frankrijk en niet wil dat dit nog eens gebeurt, wijst de Raad er op dat omtrent de opvang en bijstand in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd:

“Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (pagina 60-61). De overdracht van betrokkene zal gebeuren via de luchthaven van Toulouse-Blagnac en hij moet zich aanmelden bij de préfecture de Haute Garonne, wat toelaat te besluiten dat de verplaatsing geen onoverkomelijk obstakel vormt.

Dat er gewezen wordt op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat overgedragen verzoekers per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het rapport bevestigt ook dat er sedert 2022 een lichte verbetering is in de opvangcapaciteit van verzoekers van 58% naar 62%, wat wijst op inspanningen die tot resultaat leiden. (pagina 17).

De verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers van internationale bescherming, waaronder de reguliere opvangcentra (CADA), de bijkomende noodopvangstructuren (“hébergement d’urgence dédié aux demandeurs d’asile”/HUDA, Praha) en de centra voor opvang en onderzoek van de administratieve situatie (“centres d’accueil et d’examen de situation administrative, CAES) kennen heden een totale capaciteit van 105.414 plaatsen eind 2022 tegenover 103.064 plaatsen eind 2021 (Aida Rapport, pagina 103). De auteurs bestempelen de huidige capaciteit in de reguliere CADA-structuur als ontoereikend, maar geven tevens mee dat er geen sprake is van overbevolking (“Living conditions in regular reception centres for asylum seekers are deemed adequate, and there are no reports of

overcrowding in reception centres”, pagina 108). In het rapport wordt opgemerkt dat vele opvangcentra gericht zijn op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het moeilijk zou maken voor alleenstaande mannen en vrouwen om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren (“In practice, it remains the case that many reception centres have been organised to receive families or couples, thereby making it difficult for single men or women, to be accommodated”, pagina 103).

Hieromtrent wensen we vooreerst op te merken dat het rapport erkent dat de Franse instanties doortastende maatregelen nemen om te vermijden dat verzoekers zonder opvang blijven, maar dat lacunes blijven bestaan (“The implementation of the national reception scheme intends to avoid as much as possible cases where asylum seekers are homeless or have to resort to emergency accommodation in the long run, yet gaps in capacity persist”, pagina 103). Gelet op het voorgaande benadrukken we dat derhalve niet kan worden besloten dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en de door het rapport aangehaalde feiten niet kunnen worden beschouwd als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.”

Uit voormelde motieven blijkt duidelijk dat de verwerende partij de moeilijkheden betreffende opvang en bijstand in Frankrijk die blijken uit het AIDA-rapport in ogenschouw heeft genomen – waarbij bovendien specifiek wordt ingegaan op het feit dat de verzoekende partij zal overgedragen worden via de luchthaven van “Toulouse-Blagnac” en zij gevraagd wordt zich aan te bieden bij de “*préfecture de Haute Garonne*” – alsook dat zij niet betwist dat er problemen kunnen voorkomen bij de opvang van verzoekers om internationale bescherming, doch heeft geoordeeld dat “*niet kan worden besloten dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en de door het rapport aangehaalde feiten niet kunnen worden beschouwd als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013*”.

Door louter opnieuw te wijzen op de moeilijkheden betreffende opvang en bijstand in Frankrijk die blijken uit het AIDA-rapport, weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet. Evenmin door te verwijzen naar een onderzoek van een ngo, waarvan het artikel waaruit de verzoekende partij in haar verzoekschrift citeert dateert van 14 februari 2022 en aldus niet meer recente gegevens bevat dan het AIDA-rapport, update mei 2023, gehanteerd door de verwerende partij bij haar beoordeling.

Bovendien, en betreffende het betoog van de verzoekende partij dat zij reeds op straat is beland in Frankrijk, toont de verzoekende partij niet aan dat zij bij terugkeer geen aanspraak zou kunnen maken op opvang.

De Raad wijst er in dit kader ook nog op dat de verzoekende partij zal overgedragen worden via de luchthaven van “Toulouse-Blagnac” en zij gevraagd wordt zich aan te bieden bij de “*préfecture de Haute Garonne*”, zodat zij geenszins dienstig kan verwijzen naar informatie die betrekking heeft op andere luchthavens, steden of prefecturen.

2.2.16. Met haar betoog maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij bepaalde relevante informatie niet in overweging heeft genomen. Door te stellen dat uit het AIDA-rapport naar voren komt dat er structurele tekortkomingen zijn in het Franse opvangsysteem en dat uit de resultaten van de inspanningen nog steeds ernstige tekortkomingen en lacunes blijken, beperkt zij zich tot het louter oneens zijn met het oordeel van de verwerende partij, doch weerlegt, noch ontkracht zij hiermee de pertinente motieven van de bestreden beslissing waarin wordt uiteengezet waarom niet kan geoordeeld worden dat er sprake is van structurele problemen.

2.2.17. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij geen deugdelijk onderzoek zou hebben verricht of op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geconcludeerd dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat een overdracht van de verzoekende partij aan Frankrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest.

2.2.18. Gelet op wat voorafgaat maakt de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk dat, gelet op haar kwetsbaar profiel als asielzoeker, een overdracht naar Frankrijk haar zou blootstellen aan een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3.2 van de Dublin III-Verordening alsook artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De verzoekende partij toont ook niet aan dat de verwerende partij het bestreden overdrachtsbesluit niet afdoende formeel zou hebben gemotiveerd of onzorgvuldig heeft voorbereid, noch dat dit besluit is

genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op basis van een kennelijk onredelijke beoordeling of manifeste appreciatiefout.

2.2.19. De verzoekende partij maakt met haar betoog een schending van de door haar aangevoerde beginselen en bepalingen niet aannemelijk.

Het enig middel is derhalve niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

2.3. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend vierentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. VERMANDER